

forestaa den Sognekommunen tilkommende Ret til at fordre Gangdagsarbejde til Besørgelse af Brevbøring (Forordningen af 11te November 1791 § 4 h) ophævet. Endelig har man ment, at der ikke var Anledning til at bibeholde den Gaardmændene efter den nugældende Ret paahvilende Forpligtelse til efter Omgang at be- vogte Affindige (Indenrigsministeriets Skrivelser af 15de April 1852 og 1ste Mai 1860), hvilken Forpligtelse det allerede nu paa mange Steder er Sikk ikke at fordre, ligesom den efter det enkelte Tilfældes Bessaffenhed ofte et heller passende kan fordres fyldestgjort.

Til § 24.

Hvad Betalingen for Spandage angaar, har man anset det hensigtsmæssigst at ansætte den i et vist Forhold til Vederlaget for Gangdage, og man har da troet, at et passende Forhold vil fremkomme naar en Spandag, efter som Heste eller Kjørestude benyttes, regnes lige med henholdsvis 4 og 3 Gangdage.

For Kjørslernes Vedkommende bør Betalingen formentlig i Reglen bestemmes efter Veilængden; imidlertid har man erkjendt, at dette Hensyn ikke bør være det eneste afgørende, men at der bør indrømmes Afgang til at sætte Betalingerne noget forskelligt efter de forskellige Kjørslers Bessaffenhed og efter den længere eller kortere Tid, der maa forudsættes at ville medgaa til samme.

Naar Veilængden ved Kjørsler, som her forudsat, skal beregnes, ikke fra et bestemt Sted i Kommunen, men fra Vedkommendes Hjem, vil der let kunne opstaa Meningsulighed med Hensyn til Beregningen af Betalingen. Deslige Tvistigheders Afgjørelse har man foreslaaet henlagt til Amdtsraadet.

Til § 25.

Med Hensyn til de heromhandlede Bestemmelser kan man henvise til Bemærkningerne til de lignende Regler i § 18.

Til §§ 27—31.

Det synes i for sig det Naturlige, at Sagen kan ansættes til at yde baade Kjørsler og Gangdagsarbejde, og man antager et heller, at en saadan Regel i noget Tilfælde vil

kunne føre til, at den tilstrækkelige Arbeidskraft til Gangdagsarbejdets Udførelse ikke skulde kunne tilveiebringes. For det Tilfælde, at der i en Sognekommune skulde være et forholdsvis ringe Antal Husmænd og Inderster, er det i § 27 bestemt, at Sogneraadet skal være berettiget til at ansætte nogle af de Kjørselspligtige til Gangdagsarbejde istedetfor til Kjørsler. Denne Bestemmelse er iøvrigt ogsaa beregnet paa det Tilfælde, at en Mand, der holder Heste, til sin Bedrift maa have et meget stort Følkehoid, saa at det mulig kan være fordelagtigere for Kommunen at ansætte ham til Gangdagsarbejde istedetfor til Kjørsler.

Med Hensyn til Indholdet af §§ 28, 30 og 31 kan man iøvrigt henvise til Bemærkningerne til §§ 3 og 4.

Skjøndt man ikke har fundet Anledning til i Righed med, hvad der i § 1 er bestemt med Hensyn til Snefastningsarbejdet, at opstille som Regel, at Sognekommunen med Hensyn til Pligtkjørsler og Pligtarbejde skal inddeles i Kredse, har man dog navnlig af Hensyn til Der og andre affides liggende Dele af en Kommune anset det nødvendigt at aabne Afgang til at gjøre Undtagelse fra den nugældende Regel, at Sognekommunen ogsaa med Hensyn til Udelsen af Arbejdspræstationer skal betragtes som en Helhed. Hertil sigtende Bestemmelser ere derfor optagne i § 29, hvorefter bestilte Undtagelser kunne ske med Amdtsraadets Samtykke.

Til Afsnit III.

Medens man er gaaet ud fra, at det bør have sit Forblivende ved de hidtil gjældende Regler om Landboernes Forpligtelse til uden Betaling at afgive Befordring eller Forpand til de i Frdg. 26de Juni 1844 § 2, 1ste Punktum omhandlede saakaldte egentlige Kongerejser, og derfor har forbigaaet dette Forhold i nærværende Lovforslag, ligesom ogsaa de øvrige i denne Paragraf omhandlede Rejser, med Hensyn til hvilke det, saavidt der overhovedet endnu bliver Spørgsmaal om dem, alt ved Lov 20de Marts 1855